

Війна, яку 10 років тому розв'язала росія проти України, принесла, з одного боку, широкі можливості для служіння, а з іншого – поставила багато важливих запитань, які роками не були актуальними для українських протестантів. Широкомасштабне вторгнення у 2022 році ще більше загострило ці питання.

Паралельно з виконанням соціального, місіонерського служіння, благовістя і піклування про людей в цей страшний час, в різних спільнотах служителів - пасторів, місіонерів, капеланів, точилися дискусії щодо світоглядних питань українських євангельських церков. Ці дискусії відбувалися як в окремих професійних спільнотах служителів, так і всередині деномінацій. Згодом представники соціальних, капеланських та інших форм суспільного служіння дійшли до висновку про необхідність проведення спільного богословсько-практичного форуму «Євангельські церкви під час війни: виклики та можливості». В планах було обговорити питання богословського, біблійного та практичного осмислення теми етичності, державності, співвідношення небесного і земного громадянства в нашому житті та повсякденному служінні, питання розбудови майбутнього України з урахуванням біблійних принципів життя та кращого досвіду християнських країн. До цього форуму та дискусій також доєдналися питання практичного служіння церков в умовах міграції, в умовах розпорощення членів церкви між сходом та заходом України, питання служіння для новоприбулих відвідувачів церкви, для яких гуманітарна допомога стала єдиним можливим джерелом існування.

Всі ці блоки питань були розглянуті на першому богословсько-практичному форумі «Євангельські церкви під час війни: виклики та можливості» 20 грудня 2023 року.

Форум зібрав велику кількість служителів, практично всього спектру євангельських церков України, які представляли як богословські та теологічні навчальні заклади, так і сфери практичного церковного та суспільного служіння. За підсумками форуму було ухвалено рішення про продовження робочих консультацій для опрацювання піднятих питань із подальшою підготовкою проектів документів, що можуть стати певними дороговказами для практичного служіння євангельських вірян, а також майданчиком для подальшої дискусії.

Так наразі сформовано 3 робочі групи за наступними напрямками:

1. Питання євангельської та української ідентичності, етносу та нації.
2. Життя і служіння помісних церков, служіння в розсіянні та еміграції.
3. Залучення євангельської спільноти України до державотворчих процесів побудови нової України з урахуванням кращого досвіду протестантських країн.

Запрошуємо всіх небайдужих служителів до роздумів, практичних рекомендацій, дискусії та участі в цих робочих групах. Фіналом цієї роботи стане проведення влітку або восени 2024 року, по милості Божій, другого богословсько-практичного форуму «Євангельські церкви під час війни: виклики та можливості» по зазначених питаннях. Будемо раді почути думки, коментарі та позиції від читачів цього видання, а також від широкого кола євангельських служителів України. З повагою та молитвою про справедливий мир,

*Від імені оргкомітету форуму
Павло Унгуран,
місто Одеса, березень 2024.*

дяться, а ставали осередками України, української адвокації і церковної, і загальнонаціональної?

Бажаю плідної дискусії, а потім повернемося разом до запитань і відповідей.

Модератор 3: Час відповідей на запитання і ми запрошуємо Віктора. Павло першим підняв руку.

Питання з місця (Павло Унгурян): Брате Вікторе, дуже вам дякуємо за такий практичний, хороший посил. Я розумію, що наші питання-обговорення так чи інакше вже торкаються практичних аспектів того, що ми чули під час першої і другої доповідей. Ви це приземлили так дуже яскраво. Ігор Олексійович нас намагається вести в цій дискусії. Декілька роздумів:

Перший роздум – це ми собі задали питання, чи зможуть українські церкви створити нову реформацію Європи. Знову часи Мартина Лютера. Хочеться бути скромними, тому що є реальність, а з іншого боку – єдиний можливий шанс, якщо не лише розраховувати, що наші діаспори там зроблять щось неймовірне як підпілля якесь євангельське в тій «загниваючій» Європі. Насправді, Європа показала себе як хороша християнська велика територія зі спадщиною добродітності, добра і всі ті російські нарративи про гейропу, про все те – вони розбились. Люди реально відкрили свої серця, це зараз вони вже починають говорити: економіка, вибори і так далі. Але ми думаємо про формування цього європейського біблійного поясу, з центром в Україні, чи в нашій східній Європі – це фактично найбільш релігійні країни європейського континенту від Балтії до Чорного моря. Можливо, не лише силами нашої діаспори, а скоріше в нашому спільному євроінтеграційному русі, коли Країна наша разом з Молдовою, посилюючи позиції Румунії, поляків, прибалтів працюють разом. І ось тут наше запитання, чи ми готові готувати наших місіонерів для майбутніх єврокомісії, Європарламенту, європейського суду, для всіх комісарів, комісаріатів, тієї європейської реальності, до якої ми йдемо? І тут завдання не звалити це на нашу діаспору, а робити це спільно і просити їх вже там показувати різні моделі і так далі.

Друге питаннячко – це знову ж таки повертає нас до «розумовського» дослідження минулого року. В нас тут дуже багато було компліментарних статистичних даних. Те, що мені зайшло, це те, що належність до певної церкви означає належність до помісної громади. Те, про що ви говорили і є найкраща ідентифікація – це (думаю, Олександр Гейченку теж буде цікаво) найкраща ідентифікація серед вірних протестантських євангельських церков – більше 70% – засвідчила, що для них належність до конфесії – є належністю до помісної церкви. До речі, найгірші показники у ПЦУ за минулий рік. Це привід для молитви за наших пра-